

graffiti

графіті

Сергій
Жада́н

**ГІМН
ДЕМОКРАТИЧНОЇ
МОЛОДІ**

Власник найкращого клубу для геїв

Той, хто переживав справжній розпач, зрозуміє мене напевно. Одного ранку ти прокидаєшся і раптом розумієш, що все погано, все дуже погано. Ще зовсім недавно, скажімо вчора, ти мав можливість щось змінити, поправити, пустити вагони іншими коліями, але тепер усе — ти лишаєшся осторонь і більше не впливаєш на події, що розгортаються навколо тебе, мов простирадла. Ось це почуття безпорадності, відстороненості й відлучення людина відчуває, очевидно, перед смертю, якщо я вірно розумію концепцію смерті — ти ніби все робив правильно, ти все тримав під контролем, чому ж тебе намагаються відключити від покручених червоних дротів системи, вбити, як файл, і вичистити, мов підшкірну інфекцію, чому життя, в якому ти щойно брав безпосередню участь, прокочується, наче море, у східному напрямку, швидко віддаляючись і залишаючи по собі сонце повільного помирання.

Несправедливість смерті особливо гостро відчувається за життя, ніхто не переконає тебе в доцільності твого переходу на територію померлих, у них просто не вистачить аргументів для цього. Але все погано, ти раптом сам починаєш у це вірити, усвідомлюєш і затихаєш, і дозволяєш якимось шарлатанам, алхімікам і патологоанатомам вирвати твоє серце і показувати його на ярмарках і в кунсткамерах, дозволяєш їм проносити його під полою для проведення сумнівних експериментів та відправлення безрадісних ритуалів, дозволяєш їм говорити про себе як про померлого і крутити в прокурених пальцях своє серце — чорне від втраченої любові, легких наркотиків і неправильного харчування.

За всім цим стоять сльози, нерви і любов твоїх однолітків. Саме сльози, нерви і любов, тому що всі біди і проблеми твоїх однолітків починались разом зі статевим дозріванням і закінчувались разом із дефолтом, і коли щось і може примусити ці розпечені слов'янські язики замовкнути, а ці сильні прокурені легені затамувати в собі повітря — це любов і економіка, бізнес і пристрасть, у своїх найнеймовірніших виявах — я маю на увазі і пристрасть, і, звісно, бізнес, усе інше

лишається поза течією, поза темним бурхливим потоком, у котрий ви всі стрибаєте, шойно досягнувши повноліття. Все інше лишається накипом, колами на воді, необов'язковим доповненням до біографії, розчиняється в кисні, і хоча так само видається життєво необхідним, проте насправді таким не є. Чому? Тому що насправді ніхто не помирає від нестачі кисню, помирають саме від нестачі любові або нестачі бабок. Коли одного разу ти прокидаєшся і розумієш, що все дуже погано, вона пішла, ще вчора ти міг зупинити її, міг усе виправити, а сьогодні вже пізно, і тепер ти лишаєшся сам на сам із собою, і її не буде найближчі років п'ятдесят, а то й шістдесят, це вже наскільки вистачить у тебе бажання і вміння без неї прожити. І від усвідомлення цього тебе раптом накриває великий і безмежний відчай, і піт виступає, мов клоуни на арені, на твоїй нещасній шкірі, і пам'ять відмовляється співпрацювати з тобою, хоча від цього теж не помирають, від цього навпаки — відкриваються всі крани і зриває всі люки, ти говориш, все нормально, я в порядку, витягну, все гаразд, і кожного разу боляче б'єшся, потрапляючи в ті порожнини, які утворились у просторі після неї, в усі ці повітряні тунелі й коридори, котрі

вона заповнювала своїм голосом і в котрих тепер заводяться монстри й рептилії її відсутності, все нормально, говориш, я витягну, я в порядку, від цього ще ніхто не помирав, ще одну ніч, ще кілька годин на територіях, всіяних чорним перцем, битим склом, на гарячому піску, перемішаному з гільзами і крихтами тютюну, в одязі, який ви носили з нею разом, під небом, яке залишилось тепер тобі самому, користуючись її зубною щіткою, забираючи до ліжка її рушники, слухаючи її радіо, підспівуючи в особливо важливих місцях — там, де вона завжди мовчала, проспівуючи ці місця за неї, особливо коли в пісні йдеться про речі важливі, такі як життя, або стосунки з батьками, або релігія врешті-решт. Що може бути печальніше за ці самотні співи, котрі перериваються час від часу останніми новинами, і ситуація складається таким чином, що кожна наступна новина справді може виявитись для тебе останньою.

Печальніше може бути лише ситуація з бабками. Все, що стосується фінансів, бізнес, який ти робиш, твоя персональна фінансова стабільність заганяють тебе щоразу в більш темні й глухі кути, з яких вихід лише один — у напрямку чорного

маловивченого простору, в якому знаходиться область смерті. Коли одного разу ти прокидаєшся і розумієш, що для продовження життя тобі необхідна стороння підтримка і бажано, аби це була підтримка безпосередньо господа бога або кого-небудь із його найближчого оточення. Але яка підтримка, забудь це слово, все в цьому житті замішано на тобі, так що і вигрібати доведеться самому, тому вважай — бізнес і любов, секс і економіка, так, так, економіка — цей простатит для середнього класу, тахікардія для піонерів валютних бірж; пара невдалих законопроектів, і ти потенційний потопельник, у сенсі тебе обов'язково потоплять, скоріше за все в цементі, і смертельні цементні хвилі, кольору кави з молоком, зійдуться над тобою, відділяючи тебе від життя і навіть від смерті, тому що в подібному випадку ти не заслуговуєш на нормальну спокійну смерть, вигрібай не вигрібай, але вже нічим не зарадиш, фінансова заборгованість висить над тобою, як повний місяць, і тобі лишається тільки вити на нього, привертаючи увагу податкової інспекції. Скільки молодих душ поглинула в себе неспроможність вірно заповнити бізнес-плани, скільки сердець розірвала приватизаційна політика; зморшки на їхніх сухих

в цьому житті залежить від тебе, доки ти сам ні від кого не залежиш. Натомість будь-яка спроба вибудувати захисні стіни, спробувати окопатись, забезпечити своє існування і свою стабільність обов'язково призводять до втрати контролю над ситуацією, життя в цьому випадку вислизає з рук, мов повітряний змій, і ти лишаєшся сам на сам зі своїм страхом і невпевненістю. Будь-яка спроба вибудувати щось постійне в цьому житті наперед приречена на поразку, це те саме, що будувати щось посеред швидкої води — вода все одно знесе всі твої будівельні матеріали, оминаючи тебе холодно і байдуже. Ти завжди маєш вибір — або хапатись за випадкові поодинокі гілки, що пропливають навколо тебе, намагаючись з'єднати їх і затримати цей невпинний потік, або віддатись йому, цьому потоку, дозволити йому нести себе вперед, відчуваючи, яка ця вода глибока, а ця течія — підвладна, і насолоджуючись можливістю проплисти ще кілька метрів разом із усією водою цього світу. Тому що до кінця допливе лише той, хто від початку не боявся потонути, хто знаходив велику любов, хто відчував солодку радість, хто переживав справжній відчай, ось саме він і допливе до кінця. Якщо, звісно, не обламається.

Зміст

Власник найкращого клубу для геїв	3
Балада про Біла і Моніку.....	68
Сорок вагонів узбецьких наркотиків	84
Особливості контрабанди внутрішніх органів	147
Хай священик договорить, все найсмішніше там у кінці	163
«Металіст» лише для білих	210